

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vént a sa flauta.

S' envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

LA BEATA.

Áxi còm ses nacions totes fan memòria des séus fíys qu' es distingíren en valor, en ciència y en sèbre de tota casta, també en fan còm es molt just d'aquells que se celebràren per ses séues virtuts.

Més mèrit té a n' es nòstros uys es sèbre vénce ses passions desordenades que nèxan dins es còr humà per arribá a practicá es bé y essé útil a Déu y a tothom, qu' es sorprende es misteriosos secrets de sa Naturalesa y es guañá batallas que son còses que per conseguir-les còstan moltes vegades vides y haciendes.

Aquí a Mallorca qu' ha engronsat es bressos de Ramon Llull, Jaume Ferrer, es capitá Antoni Barceló y d' altres gènis amb que s' honra sa nòstra terreta, naixqué també a n' es sigle sètte una joveneta pajesa de Valldemosa que per sa séua senzilles, bònes costums, còr caritatiu y exemplar vida fench considerada còm una herohina. Dedicada sempre al servey de Déu y al bé de sos jermans per qui pregá tota sa séua vida, fench beatificada a la fi d' es sigle devuyt y es ara s' admiració del mon y s' honra y luhiment de Mallorca.

Aquesta setmana se fan sempre per ella grans fèstes y demá, Diumenge, se celebrará còm de costum sa *Colcada* y *Carro Triunfal* que li dedican cada any es numerosos confreres d' una societat antiga que li fá fèstes.

Mitja pàgesia vé a Ciutat per veure sa funció y si hé es veritat qu' aquesta ha millorat bastant de fá alguns anys a n' aquesta part, desitjariam que millorás més, ja qu' axò es una costum populá enterament mallorquina que no s' assembla a cap de ses fèstes que se fan ordinariament a n' es pòbles des continent.

Es caracte que té es digna de que s' hi introduhescan millores y que se fassa amb més pompa que no se fá.

Si s' haguéssan fét ses Fires ara per aquests dies, que no héy ha que vermá

rès per moltes viles, aquestas haurian estat de segú més concorregudes, y es *Carro Triunfal* hauria estat un motiu més per cridá concurrents.

PEP D' AUBEÑA.

SA BUTZA SOBRE TOT.

Ignorants de L' IGNORANCIA, no me prengueu per homo mal educat per havé escoltat d' amagat un diàlogo ó conversació que tenian dos señós, y que la vos vuy contá perque va essé una casualitat es sentir-la; y si s' vé qu' hey vatx passá bastant de gust, també es veritat que m' va remoure bastant sa *bilis* es mateix témps, pues per ses dues còses hey havia pasta abastament. Vamos, ydò, parau atenció, qu' estich segú que vos agradará sa mòstra.

—Però, Don Tòni, (deya es señó de la casa), ¿vostè qu' heu ha pensat y reflexionat bé a lo que demana? ¿Que no sab que per desempeñá conforme es *destino* que vostè vól, es necessari, a més de sa molta d' inteligència, es tenirhi molteta de práctica; perque ses còses vajin conforme Déu mana y perque es germá prohibisme no qued mal servit, essent axí qu' ell es es qui paga ets empleats.

—Don Geròni; vetx que vostè encara pensa còm es nòstros antepassats, que estavan aferrats amb aquella máxima de «*Ama a Déu sobre totes les còses y al germá prohibisme còm a tú mateix*»; però avuy, Don Geròni, ja s' altre còsa. Sa *filosofia* moderna ja no es igual a sa de aquell témps. No crega, Don Geròni, que jò per axò vulga dí qu' ara no amem a Déu, axí mateix; però ses circumstancies han variades y es necessari procurá per sa *butza sobre tot*.

—Y diga, Don Tòni, ¿que no hem de procurá també p' es germá prohibisme?

—Vamos, vamos, Don Geròni, no pensi d' aquest mòdo tan atrassat; li repetesch que sa *ciencia positiva* d' avuy en dia, mos aconseya amá sa comoditat

pròpia sobre totes les còses; y al germá prohibisme que l' deix fé, Don Geròni, que si no pòt fé rots, ja farà badays.

—Escolt, Don Tòni; jò vuy doná per sentat aquest mòdo de pensá que vostè té, (*y el cual no entra en mi reino*); però no puch comprende, còm vostè sense havé estat may a cap oficina podria desempeñá aquest *destino* conforme.

—Crega, Don Geròni, que quant sent parlá de sa manera qu' heu fá vostè, es dí, d' aquest mòdo tan antich, no puch explicarmé còm vivian es qui váren tení sa desgracia de néxa, abans d' aquest sigle denòu; sigle que s' Història de segú l' escriurá amb lletres d' òr. Vostè em demana còm me ténch d' arreglá per desempeñá es *destino* que solicit, sense havé estat may a cap oficina. ¿Que no sab, Don Geròni, qu' a totes ses oficines s' hi tròba un que altre escrivent ó *hambriento* qu' está enterat de tot, y que tot heu fá méns es cobrá, y qu' es *Jefe* no fá més que firmá, y sobre tot ses nòmnes es derré dia des mes? Pues bé, Don Geròni, ¿qui es s' homo que dú ximberga y no sab firmá? Basta y rebasta sèbre posá un escarabat per firma, per poré obtení molts de *destinos* bònns.

—Però, Don Tòni, fassa favó de contestarmé a sa pregunta siguent: ¿Còm se presentarà vostè dins s' oficina perque ets empleats d' allá no li fassin burla, tan prest li conegan de quina cama va coix y que ignòra del tot es séu negociat?

—Ja m' en dona de ganes de riure; ells s' en guardarán pròu; jò comprench bé, Don Geròni, que vostè no ha estodiat, ni per ses tapes, sa *Gramática parda* que se cursa en el dia. ¿Em demana des mòdo que me presentaré a s' oficina? Jò ley diré, Don Geròni. Es dia que tendré que prende possessòri des *destino*, dues hores abans faré vení es perruqué perque m' afayt y me compònga es cabeyes a fi de parexa un d' aquells caps que sòlen perorá fòrt ó fé llarchs discursos en reunions *casineras*. Totduna que me deix es perruqué, pas a vestirmé, comensant per posarmé unes botines que me còstan vint pesetes.....

—¿Còm!.... Don Tòni, jò no l' feya a

vostè amb tants de doblés, per gastá botines de.....

—Dispéns, Don Geròni; efectivament 'vuy no'm tròb amb *recursos* per fé aquest gasto; però en vení es cás, un cerca qui li adelant cinch ó siscentes pesetes, encara que sian à n'es dèu per cent, porque ja té sa confiansa de que ses *obrencions* y gatjes que promet es *puesto* li sòbran per pagá; ja's déxa entendre qu'axò ha d'essè sense cometre cap *irregularidad*.

Y à propòsit, Don Geròni, ¿no tròba, vostè, qu'aquesta expressió *irregularidad* es molt més fina que sa de *robá*, còm deyan altre tèmps? Sí señó, Don Geròni; es lo que jò li dich; sa *filosofia* d'aquest sigle es lo més bell que se puga inventá. Pens que des mòdo qu'anam progressant vendrà dia que aquesta paraulòta tan antiga de *robá*, per massa clara, sòls no se trobará en es Diccionari de s' Acadèmia.

Però, tornem en es mòdo còm m'he de presentá à s'oficina. En haver-mè posades ses botes, còm deya, em pòs uns bons pantalons de paño nègre, guardapits de lo milloret, frach y un bon rellòtge amb sa séua corresponent cadena y penjarin-gòy; pas devant es miray per posarmè es capèll de tròna, el me col·lòch un poquet decantat à la dreta y una mica caygut à devant, y després d'haver-mè refilat bé es mostaxos, prènc es bastó, y amb sos guants posats y un puro à sa boca, surt à n'es carré fèt una *notabilidad*, y tot carregat de satisfacció y amb sa consciència arreglada à la *orden del dia*, prènc es camí de s'oficina. Tan prest es porté m'afina, crida: «¡Señores, Don Tòni!» Amb axò arrib, entr sense fé cás des porté que capèll en mà y posat es séu còs en forma de tayada de sindria, me saluda; però jò pas plè de *dignidad* fènt es desentès.

Vostè dirá qu'axò es un desayre que jò fás à n'es porté, y no hey ha tal còsa Don Geròni. Jò crech qu'altre tèmps heu devia essè, però avuy, nó; porque si bé es vè qu'aquest porté té més ams de servici que no tenia *Musalem* de vida quant va morí, y qu'es un homo molt honrat, intelligent y amb bastanta capacitat per desempeñá *destinos* més elevats, ¿que li hem de fé? Es un homo que no conta amb cap influència qu'es es gran què del dia, y per lo mateix no paga la pena d'aturarmos amb éll.

Ara, Don Geròni, m'en entr dins s'oficina, y tots en veurem s'axècan drets, y amb sa cortesia més completa me saludan, y jò amb sa seriedat pròpia d'un jutge, contest à n'es saludo, y després d'aquelles *frases de etiqueta* prenc *asiento* à sa mèua taula, y donant-mè un tò *magistral*, los fas presentá à tots, improvis un petit discurs, fèntlos present qu'amb mi tendrán un pare si se pòrtan bé, ó de lo contrari los tractaré sense cap consideració.

Aquí té. Don Geròni, explicat es mòdo

de presentarsè en el dia un homo à fersè càrrech d'un *destino* que se li ha dat per una gran influència; prescindint de si té ó nó mèrits contrèts, y si es ó nó capás per desempeñar-lo.

—Y diga, Don Tòni, jò tròb que des mòdo que vostè s'explica, ja may tendrà cap amich allà dins porque li don rahó d'aquelles còses qu'à vostè li son indispensables conexas.

—No tal, Don Geròni, jò abans de presentarmè ja estaré enterat de quin es s'empleat més *cuco* de s'oficina, y amb aquell m'entendré, prometentli molt, per sèbre per hont vénen ses *obrencions* ó xaripes; y quant estaré enterat el me decantaré de devant per innecessari. Y no li don més vòltes, Don Geròni, lo que impòrta en el dia son pesetes, y rès més que pesetes véngan còm véngan. Y li repetesch, señor mèu, que *sa butza es sobre tot*, y qui diu sa butza heu diu tot.

Aquí acabá es diàlogo, y vatx sentí que Don Geròni quant romangué tot sòl, digué:

—¡Oh! ¡pòbre España, si tots ets empleats des Govern pensavan còm Don Tòni! Déu mos fassa la gracia de que sian poch.

Y jò tot admirat de veure es mòdo de pensá d'aquest Don Tòni, vatx axecá sa vista al Cèl, y vatx dí:

—¡¡¡Oh!!! *De gente non sancta liberanos Domine.*

ES RONDAYÉ.

LO QU' ETS UYS NO VEUEN...

—¡Mirau qu'avuy en el dia (Dèya un pagès ja d'edat)
No es pòt viure à dins Ciutat!
¡Lo qu'es jò m'hi moriria!
Perque à més de carestia,
Que tot va à un uy, ¡li còu
A un còm jò que té pòch sòu!
Y que'n futx còm d'una fébra,
Que li donan gat per llèbra
Y aygo lliça per bon bròu.

No li faltava rahó,
Perque, comensém p'es ví;
Si després de mesclarli
D'aygo quarta per cortó,
Llavó per darli coló
Mos hi pòsan porqueria
Carbó molt, y rès seria
Si tinta de sabaté
No hey posás es taverné.
¡A n' à qui òy no faria!

Y de sa llét ¡que'n direm!
Y va p'es visuradós,
No sian tant dormidós.
Llét dolenta, ¡no'n volem!
Ben dematinet bevem
Ja sa llét adulterada:
Si prest fèsen sa passada
Molts més n'escalivarian
Y per llét no mos darian
Sa llét amb aygo mesclada.

¡S'òli! ¡quina porqueria!
No es cap mica menjadó.
Tot es òli de cotó
Y cacauéts, ¡qui heu diria!
Amb tot hey ha pilleria;
¡Ell axò ja no té aguanti!
Y sòls de pensá m'espant
A lo que s'avesa es vèntre.
De petits, y es bò d'entèndre,
S'hi lia anat acostumant.

Y es bòn pa que molts menjam,
Diguem: ¿sabs de qu'es compòn?
—De xexa.....—¡No'm fasses sòn!
Tot es de blat..... ¡quin reclam!
¿Sabs porque pèrds es barram?
—¿Perque molts el ténen flux?
—¿Y no has notat tú que crux?
¿Y qu'es mal de roegá?
Es guix qu'hey sòlen posá,
El mos pòsa tan armús.

Ara veix qu'aquell pagès
Ja sabia lo qu'es dèya.
Quatre dies no més fèya
Qu'era aquí ¡vees si's entès!....
Ydò sí, diu que per rès
Maldament fós hacendat
Voldria está à dins Ciutat:
¿Y no sabeu es motiu?
Ydò en preguntarley, diu:
«No vuy morí envenenat.»

SEN GURRIÓ.

CUENTO SUCCEHIT.

De Don Nilo, que, no content en malgastá lo séu, s'empeñá fins à ses fuyes, contan qu'es fé amich d'un comerciant molt avaro, tan avaro, que s'hauria dexat penjá per un cèntim.

Ydò, aquest comerciant que nomia Don Blanco, sempre que trobava à Don Nilo, li feya aquesta cansó:

—En havè de mesté doblés à ínteres, heu diga. Barato. A dèu per cent.

—Gracies, (contestá Don Nilo.) Per ara n'hi puch doná à vostè.

Y no hey veyda de cap bolla.

Quant Don Nilo va veure qu'anava à fé es trò, à quedarsè es mitx d'es carré, diu à un criat séu:

—Ves à *Son Bimbo*, diguéts à l'amo que't don es porch més grás des bosch. dul à Don Blanco y digali que jò li fas aquesta memòria.

Don Blanco quedá tan satisfèt y content d'aquell regalo qu'en seguida prèn es capell y ja's partit à doná les gracies à Don Nilo, entaulant aquest diàlogo:

—¿Perqu'ha fèt axò, Don Nilo?

—¿Què?... ¿Es porch? ¡Vòl callá!

—Sí, señó, axò's massa. Van cás enguañy.

—P'es méus amichs, axò es poch. No'n parl més.

—Sí necessita doblés.....

—Per are, no. Més envant poria essè,

duch un negòci entre mans. Vuy comprá una possessió... Ja 'u veurem.

—Dispònga. Tot lo que vulga.

—Sempre he contat en vostè.

—Hey pòt contà.

Don Nilo estava já de dèutes que no poria dí pruna y sèt ó vuyt dies ántes de rebentá sa caxa, crida à Don Blanco y prèn vuyt mil duros à bòn interès.

Declarada sa bancarròta, Don Blanco es presenta à Don Nilo y... pensau si 'n faria de llanto y campussol.

—Don Nilo, (li deya), ¿Aquesta m'havia de fé? ¡Vostè m'ha destruyt! ¿Y ahont he de cobrá?

—Homo, (respongué Don Nilo en tò de bèfa.) ¿Y es porch que 't vatx regalá que no val rès? Axí se regala un porch de vint ròves, aubarcoch? Ja t'ho pories pensá.

Y amb mals mòdos el tragué de casa.

No rès, es porch à Don Blanco, li costá vuyt mil duros.

Per axò amats é ignorantíssims lectors, no vos olvideu d'aquell refran que diu:

*Qui't fa regalos y no t'en sòlia fé,
d't trahex d't ha mesté.*

X.

CINCH REGLES PER VIURE MOLT.

Si vòls sèbre ses cinch lléys
Per gosá de llarga vida
Y veure tos infants véys,
Les vatx à dí de seguida.

Sa primera es qu' honrarás
Pares, dòna, infants, parents,
Pues, segons es Manaments,
Llargament axí viurás.

Es sa segona tení
Heretés d'aquells tan ases
Qu' ansiant ses tées cases
Desitjan veure 't morí.

Sa tercera es menjá pòch
Sense espicis ni mistura,
Beure s'aygo bòna y pura
Y pòch ví en son témps y llèch.

Es sa quarta trabajá
Tot es témps que fa claró
Fins qu' es còs entr en caló,
Y à s'horabaxa à colgá.

Sa quinta es viure contents
Y prende en bé tot trabay
Cuydant que cap péna may
Mos llev s'essé diligents.

Si segueis ses lléys aquestes
Te don ma formal paraula
De tení biznèts en taula
Per matanses y per fèstes.

PEP D' AUBEÑA.

XEREMIADES.

Un picapedré qu'es molt conegut p'es sèu talent y conexensa del art, ha conseguit fé un axaubat que lleva del tot s' homitat de ses parets, de tal manera, qu'admet estuch, papé, ròba, pintura y qualsevòl altre adorno per delicat que sia.

Hem vist varies mòstres d'aquesta preparació à cases particulás y ets sèus efectes son sorprendents, còm heu pòden veure es qui vulgan à una botiga des carré de Sant Miquèl que fá cantó à n'es d'en Vilanòva.

Si aquesta preparació aguanta sense alterarsè, còm pareix qu'ha d'essè en vista de sa séua bòna apariència, no hey ha dupte qu'axò es un gran pas donat per sa bòna condició de ses òbres des pisos baxos de Ciutat, y de una aplicació gran à ses cases de comoditat y benestá.

Voldriam veure ja aquest sistema generalisat p'es sèu inventó, que es Don Josep Abrines.

* *

Baix des Miradó s'es convertit en un lloch de fresca, de delícia, de comoditat y de benestá, amb aquell elegant establiment qu'hey han posat y amb sos dos dies de música qu'hey tòca cada setmana.

Aquest *recreo* será bò tant s'estiu còm s'hivèrn perque si ara es es punt més fresch de Ciutat, es Jané será es més calent de tots à la fi des mitx dia, y qui voldrá hey podrà prende es sòl.

* *

Desitjariam qu'ets señós Batles fèssen posá en práctica aquells articles de policia que privan qu'es carros, cotxos, carrils y galeretes vajan de quatres per dins viles y ciutats. A ses desgracies que ocasiona sa falta de compliment d'aquest punt hey ha qu'afegí que, el dia d'avuy amb ses fòrtes calós que fa, tothom surt à n'es carré à prendre la fresca y ses tropellies son més fàcils de cometre.

* *

¿Que será massa axò de ballá sa darrera per xexanta duros à n'es ball que fèran diumenge dia 10 à Capdepera?

Si la lliuráran per aquest preu, es *gaballins* anávan molt alts de barret, si foren ells qu'heu pagássen. ¡Ja's de rahó que se necessitan fé moltes sanayes y ventadós per guañá aquells xexanta duros!

Desitjariam sèbre si aquests xexanta duros se pagáran amb papé d'aquest que n'hi ha tant.

* *

Encara seguexan ses estaquetes y

mantes penjades à un torreó de sa Llònja, y continúan també es trenca-caps des carré d'Odon-Colom, y s'andamio des rellòtge de La Sala, y ses pedres que fan nòsa y es *tramvia* y altres còses que son *lunars* qu'afean sa nòstra capital.

BONS CONSEYS.

Mentres que tos pares visquen
Sempre, sempre has de pensá
Que lo que tú téns y guañes
Es tot sèu, y los pertañen.

Que tú còm bòn fiy procures
Veure ton pare medrá
En bé, en fortuna, en nonra
Perque disfruti molts àns.

Quant ja sian mòrts tos pares,
Llavò sempre pensarás
Qu'aquells grans bens que tenian
Passáren als téus infants.

Y que tú que los cuydaves
Còm à d'ells, ara has d'obrá
Còm si fosses des téus frys
Curadó y apoderat.

COVERBOS.

Axò era un pare que tenia un fiy, y quant estava per morirsè, fé testament y li maná que li fés dí vint duros de misses, y no tenia cap doblé. S'en aná à n'es Vicari per veure si los hi volia dexá ó mostrá un lloch ahont n'hi donassen, y es Vicari li digué:

—Vés à l'Iglesia y résa à n'es Sant que téns més devoció à veure si farà un miracle.

Cada dia anava à l'Iglesia y ajonoyat devant el Sant-Cristo li demanava amb gran fervor que li obrís camí per poré cumplí sa darrera voluntat de son pare.

Vuyt dies després va veure un rosari d'òr penjat devòra el Sant-Cristo, el prengué y el s'en va dú à vendre per trenta duros à un argenté de Ciutat; torná à la vila y doná vint duros à n'es Vicari per misses en sufragi de s'ànima de son pare difunt.

Uns quants dies després s'escolá es temé que faltava es rosari d'òr à n'el Sant-Cristo, y dona part à n'es Vicari. Aquest se mal pensá, envia à demaná es jove de ses misses, y li diu:

—¿Hauries vist qualqu qu'hagués prèn un rosari d'òr à n'el Sant-Cristo?

—Sí, señó; y de ben pròp perqu'he estat jò.

—¿Y perque l'has prèst?

—Señó Vicari, vostè ja sab que cada dia anava à fé oració à n'el Sant-Cristo

per si'm donaria doblés, y éll es cap de vuyt dies me va dí: «Fiy méu, es doblés s'escolá los gasta en cera, prèn aquest rosari d'òr, venló, y será lo mateix.» Y jò heu vatx fé axí còm vostè m'aconseyá.

Y es Vicari quedá sense paraula.

*
**

Un militar anomenat Santa-Maria festejava un'atlòta d'una ciutat ahont estava de corté es Retgiment de s'enamorat. Pròu ferm s'estimavan tots dos; però vengué un dia qu'à s'hora manco pensada rebé sa noticia de qu'havia de partí es Retgiment.

S'atlòta, còm poreu pensá, se posá à plorá y éll li feya fòrtes prometènses de que tornaria.

Parteix es Retgiment, y llavò si que s'atlòta estava inconsolable; plorava còm es nighils d'otoño y no parava de dí nit y dia:

—¡Santa-Maria! ¡Santa-Maria!

A tal punt arribá qu'una criada que dormia pròp, creguent que sa seua se'nora estava resant sa lletania, no dexava de respòndre devotament:

—Ora pro nobis. Ora pro nobis.

*
**

Una ávia d'aquest militar, anomenada també Santa-Maria, creya à uys cluchs qu'era parenta *nada ménos* que de la Mare de Déu, y en pròva d'axò, quant resava el Rosari amb ses séues criades, segons sa bona costum espanyòla, (que per desgracia se va perdent), deya:

—Dios te salve María, prima y muy señora mia.

Y es servici responia:

—Santa María, prima y señora de usia, etc.

*
**

S'altre dia à Buñòla anáven dos jove-nòts amb un parey de bous tròt-tròt, y jonits s'acostàren à un pou qu'hey havia ran des cami; y va preguntá un des dos tartamusajant y entresuat:

—Gui...gui...em, ca...ca...ca'n de beure amb s'a...arada?

—¡Relissa! (digué s'altre), ¿qu'has vist ningú may beure amb s'arada? amb so jóu no més.

*
**

Una vegada caygué un avaro dins un riu. Un mariné qu'estava à sa vorera, li cridá:

—Dam sa má y te treuré.

S'avaró que no'u entenia de doná, no va fé cás y es dexá dú per sa corrent.

Amb axò passá per devant un pescadó que li digué:

—Prèn aquesta má y te salvarás.

Còm se tractava de prende, s'avaró fé lo que li deyan y sortí à terra tan fresch còm una lletuga.

*
**

CORRESPONDENCIA.

Madrid 18 Juriòl de 1881.

Sr. Director de L' IGNORANCIA:

MOLT SEÑO MÈU Y BENVOLGUT AMICH: Acabades ses fèstes des Centenari d'En Calderon y acabats ets innumerables pancaritats de diaristes, escriptós y altra gènt afamagada, tot ha tornat quedá en pau. Ja no es sentia una mosca quant apareguéran tres estèls, tots tres amb còua: es del Cèl, que tots hem vist, que la tenia ben llarga; es *período* ò xibiú electoral, que no la té curta y que fá aná molta gènt de *borina*, y per últim, sa *glosopeda*, epidèmia horrosa que dèuma es bestia, escepció fèta d'ets ases y somères que fins ara se véuen respectats.

De s'estèl amb còua ¿qu'he de dí? ¿que no ha fèt mal à ningú? tothòm heu sab. Ademés, encara que volgués no podria dí rès de nòu: per axò seria precís havè estodiat devall tèrra; devés aquelles còves d'Hércules ahont s'enseñavan ciències ocultes y ahont aprenguerán sa famosa tocada de La Sala, es primé esbart de tamborés mallorquins.

Des xibiú electoral, encara que L' IGNORANCIA no sia *política*, he de dí quatre paraules, per demaná que per tots es mèdis se procurhi tirá à fons, y doná tot es *tolle* possible, à tot *candidato* que, sense haverli fèt mal, procura fermosnè à nòltros: tals son es que pertenenxan à sa societat fá poch témps inaugurada dins Madrid amb so pompós títol de *Liga contra la Ignorancia*.

Y ara siguem clás. ¿Está bé, curros de sa *Lliga*, aquesta guèrra à un setmanari que per no fé mal à ningú ni sisquiera publica anuncis? ¿Está posat en rahó, señós mossons de sa *Lliga*, que quant una *Societat protectora d'animals y plantes* que per aquí trafeja, declara *bárbaro* à n'es qui desfuya una roella, escrigan còntre nòltros: «que es preciso combatir la Ignorancia por todos los medios» y «que la Ignorancia es una verdadera plaga social....» etc. etc.? ¡*Plaga social*! Vòltros si que sou una verdadera plaga à ne qui convendria doná es crestat *in totum*.

Per conèxa aquests subjèctes, vos donaré, estimats lectós, ses fites ben nètes: creuen que tot lo mon es ignorant y qu'es xupa es dit; y llavò qu'encara que parlin de la Reina d'Inglaterra, han de dí: *mi querida amiga Victoria*.

Y basta d'estrumbols.

Dues parauletes de *glosopeda*.

Aquesta epidèmia qu'amenassa acabá amb tots es cavalls y mules, cansada de fé víctimes al mitx des bestia, diuen que comènsa à pegá à ses persones, esculint amb preferència aquelles que per Mallorca son conegudes amb so nòm malsonant d'animals de la serra.

Axò será vè ò no'u será; de tots mòdos crech fé un bòn servici señalant es sítomes que presenta sa *glosopeda* humana: renòus dins sa mòca, auments à sa frexura, inflamació des carcabòs y sobre tot, sed de panera.

Fá poch dies qu'haurá arribat à Mallorca, un homonet prim y de caretà pàlida que casi pareix un buf: es buf des gèni.

Nasqué *marqués* y p'es séus pròpis mèrits ha arribat à príncipe; príncipe de s'Art. Sé que desde Madrid li preguntan: ¿Quant tornarás? y jò deman en es lectós de L' IGNORANCIA que ténen apròp es bergant, que no'l dèxin veni: que no torn, sense qu'haji fèta sa promesa d'uní à qualque recòrt de Mallorca ses dolces nòtes de sa seua inspiració.

Señó Director, li besa ses mans

UN VEHI DE LLORITO.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Qui sòlfa sab, sòlfa canta.

SEMBLANSES.—1. En que té morros.

2. En que ténen claus.

3. En que té formes.

4. En qu'hey ha caxa.

QUADRAT.....—Colò-Honor-Tònt-Orin.

PREGUNTES...—1. Jugant à cartes.

2. Un elefant.

3. Que morirà fadri.

FUGA.....—Un plat blanch plá, plé de pebre negre está.

ENDEVINAYA...—Un torrent.

GEROGLIFICH.

K dd q MIR a P r lli DI X t ot
BIEL DES MOLÍ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla sa lleña à n'ets hòms?
2. ¿Y una fonda à un Teatro?
3. ¿Y una sangonera à un iman?
4. ¿Y un guitarrista à un llauradó?

UN AMICH MÈU.

TRIANGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.

Omplí aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, lo que sòlen tení ses taules; sa 2.ª, es nòm d'un llòch ahont hey pòren pescá; sa 3.ª, un material en castellá qu'emplean ses emblanquinadores; sa 4.ª, lo que va es tabach, y sa 5.ª, una letra.

J. S.

PREGUNTES.

1. ¿Perquè creá Déu el mon?
2. ¿Que se necessita per matá un hòmo?
3. ¿Quina còsa es que cercan molts y no la voldrian trobá?

QUIDAM IGNARUS.

PROBLEMA.

A una fonda hey havia dues dònès qu'apareyavan es diná per elles y per son pare, p'es pares des frys que tenia cada una, p'es dos marits de ses séues mares, y p'es de cada una de elles; fèran plat per cada un d'es qu'he anomenats y no més en vatx contá 4. ¿Còm pòt essè axò?

UN AMICH MÈU.

FUGA DE CONSONANTS.

.UI .O.. . A.A.Y .O.. .E .A.Y
X.

ENDEVINAYA.

¿Qu'es axò qu'acaba amb ó
Y comènsa amb una creu,
Vomita quant altri beu
Y té es cul qu'es ben redó?

P.

(Ses solucions dissapte qui vé si som cius.)

30 JURIOL DE 1881

Estampa d'En Pere J. Gelabert.